

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3349/2019
02.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из .. и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Горан Стаменић, адвокат из ..., против туженог Република Србија, Министарство унутрашњих послова, кога заступа Државно правобранилаштво РС, Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3762/18 од 10.05.2019. године, у седници одржаној 02.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужилаца, па се **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3762/18 од 10.05.2019. године, тако што се одбија жалба туженог, као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Великој Плани П1 308/17 од 12.07.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцима накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 22.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П1 308/17 од 12.07.2018. године, у ставу првом, другом, трећем, четвртом и петом изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова превоза за долазак и одлазак на посао исплати појединачно опредељене износе, ближе одређене овим ставом изреке, са законском затезном каматом од доспелости па до исплате. У ставу шестом изреке обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 955.280,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3762/18 од 10.05.2019. године преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужилаца у целисти као неоснован, као и захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су, преко заједничког пуномоћника из реда адвоката, изјавили благовремену и дозвољену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 .. 55/14), па је утврдио да је ревизија тужилаца основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су запослени код туженог, а распоређени су као полицијски службеници у ПС Смедерево, ПУ Тужиоци су користили аутобуски превоз ради доласка на посао и ради одласка са посла и то на релацијама од места пребивалишта (... , ... , ... , ..) па до аутобуске станице у ... и назад. Тужени није исплаћивао тужиоцима накнаду ових трошкова, нити су се тужиоци писменим путем обраћали надлежном органу туженог са захтевом за признавање права на накнаду трошкова превоза за одлазак и повратак са рада. Вредност неплаћене накнаде за превоз у висини цене месечних карата утврђена је оценом налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, првостепени суд изводи закључак да тужиоци, као полицијски службеници, имају право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, те да није од утицаја на остваривање наведеног права то што се нису претходно обратили свом руководиоцу ради накнаде ових трошкова. Стога, тужбени захтев је усвојен.

Другостепени суд излаже супротно становиште, према коме се тужиоци нису обраћали туженом са захтевом за исплату трошкова уз који је приложен доказ о висини стварних трошкова превоза, због чега немају право на накнаду ових трошкова. На овим разлозима заснована је одлука другостепеног суда да се ожалбена одлука преиначи, а тужбени захтев одбије као неоснован у целисти.

Према становишту Врховног касационог суда, основано се ревизијом тужилаца указује да је другостепени суд погрешно применило материјално право.

Одредбом члана 118. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају.

Према члану 169. Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/05...) на положај, дужности, права и одговорности запослених у министарству примењују се прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није друкчије одређено.

Чланом 37. ст. 1. и 2. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 101/05...) предвиђено је да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, те да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују уредбом Владе.

Уредбом о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 98/07...) прописано је да се државном службенику и намештенику накнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада (члана 2. став 1. тачка 1.) у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају (члан 3.).

Имају у виду наведене прописе, по схватању ревизијског суда, тужиоци имају право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и за одлазак са рада у периоду од децембра 2007. године закључно са новембром 2010. године, при чему недостављање доказа о плаћеној превозној карти или изостанак претходног обраћања туженом ради исплате не представља разлог за ускраћивање ове накнаде. Наиме, право на накнаду трошкова превоза засновано је на непосредној примени одредбе члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника и члана 2. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, којима није прописана обавеза запосленог да за остваривање законског права на накнаду трошкова превоза подноси посебан захтев свом руководиоцу, при чему руководиоци органа имају дискреционо овлашћење да о том праву одлучују посебним решењем за сваког запосленог појединачно или да им ове трошкове исплаћују без доношења таквих решења,. Отуда, постојање или изостанак решења о признавању овог права није од утицаја на обавезу туженог да запосленима исплаћује трошкове превоза. Висина накнаде која припада тужиоцима, на име трошкова превоза, произлази из садржине налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке, који је извршио обрачун накнаде према вредности месечне претплатне карте превозника „...“ и „...“ у спорном периоду, на релацијама од места пребивалишта тужилаца до аутобуске станице у ... и натраг, у свему како је то тужиоцима досуђено првостепеном пресудом.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци под ставом првим.

Одлука о трошковима ревизијског поступка из става другог изреке ове пресуде донета је на основу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку и односи се на нужне трошкове који су опредељени у садржини ревизије тужилаца, којима је признат износ од 22.500,00 динара за састав ревизије од стране адвоката, сходно важећој адвокатској тарифи.

**Председник већа – судија,
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић